

CASSANDRA CLARE

ΠΆΣΤΡΟJE ΣΜΡΤΕΛΉΚΟΝ

**MEŠTO
STRATEΛNÝCH
DUŠÍ**

ΠΙΑΤΑ
ΚΠΙΗΑ

ΠÁΣΤΡΟΪΕ ΣΜΡΤΕΛΉΝΙΚΟΝ
MEŠTO STRATEŇÝCH DUŠÍ

Ďalšie knihy od
CASSANDRY CLARE

séria Nástroje smrteľníkov

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

séria Pekelné stroje

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

CASSANDRA CLARE

ΠÁΣΤΡΟϞΕ ΣΜΡΤΕΛΉΝΙΚΟΝ

**MĚSTO
STRATEŇŮCH
DUŠÍ**

ΠΙΑΤΑ
ΚΠΙΗΑ

slovart

Copyright © 2011 Cassandra Claire LLC

Translation © Otakar Kořínek 2014

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1020-7

Venujem Naσ,
Timovi, Davidovi
a Benovi

Pod'akovania

Ako vždy, musím poďakovať svojej rodine: manželovi Joshovi, matke a otcovi a rovnako Jimovi Hillovi a Kate Connorovej, Melanie, Jonathanovi a Helen Lewisovcom a takisto Florence a Joyce. Veľká vďaka patrí prvým čitateľom a kritikom, ktorými sú Holly Blacková, Sarah Rees Brennanová, Delia Shermanová, Gavin Grant, Kelly Linková, Ellen Kushnerová a Sarah Smithová. Osobitne oceňujem Holly, Sarah, Maureen Johnsonovú, Robin Wassermanovú, Cristi Jacquesovú a Paola Bacigalupiho za pomoc pri členení textu. Maureen, Robin, Holly, Sarah, ste tu vždy, keď sa potrebujem postáť – ste hviezdy. Ďakujem Martange za pomoc pri francúzskych prekladoch a svojim indonézskym fanúšikom za Magnusove slová Alecovi. S latinskými prekladmi mi ako vždy pomáhali Wayne Miller a Aspasia Diafová, Rachel Koryová mi poskytla mimoriadnu pomoc so starou gréčtinou. Neoceniteľnú pomoc mi venoval môj agent Barry Goldblatt, editorka Karen Wojtylová a jej spoluvinníčka Emily Fabreová. Cliffovi Nielsenovi a Russellovi Gordonovi ďakujem za krásnu obálku a tímom vo vydavateľstvách Simon and Schuster a Walker Books, že túto knihu dotiahli do úspešného konca.

Mesto stratených duší som napísala v programe Scrivener vo francúzskom meste Goult.

*Nikto si nevyberá zlo preto, že je to zlo.
Iba si ho pomýli so šťastím, s dobrom, ktoré hľadá.*
Mary Wollstonecraftová

Prológ

Simon stál a otupene hľadel na vchodové dvere domu, kde býval.

Iný domov nepoznal. Sem ho rodičia priniesli, keď sa narodil. Vyrástol medzi múrmi tohto brooklynského radového domu. V lete sa hral na ulici v tieňoch listnatých stromov a v zime si robil provizórne sánky z vrchnákov na smetiaky. V tomto dome držala jeho rodina po otcovej smrti týždenný smútok, *šivu*. Tu prvý raz pobožkal Clary.

Nevedel si predstaviť, že raz príde deň, keď budú dvere tohto domu preňho zatvorené. Mama mu pri poslednom stretnutí vykričala, že je netvor, a modlila sa, aby odišiel. S pomocou čarov jej dal zabudnúť, že je upír, ale nevedel, ako dlho to vydrží. Keď teraz stál v chladnom jesennom povetrí, hľadiac na dvere, vedel, že dlho nevydržalo.

Po celých dverách boli znaky – farbou namaľované rozprsknuté Dávidove hviezdy a vyrezaný symbol života *šai*. Na kľučke a klopadle viseli priviazané *teffiliny*. Priezor na dverách kryla *hamsa*, ruka Božia.

Ochromene priložil ruku na kovovú *mezuzu* pripevnenú na pravej strane dverí. Z miesta, kde sa jeho dlaň dotkla toho

svätého symbolu, vyšiel dym, ale sám necítil nič. Nijakú bolesť. Iba strašnú, bezodnú prázdnotu, ktorá prechádzala do chladného hnevu.

Kopol do dverí a počul, ako sa ozvena rozľahla po dome. „Mami!“ zakričal. „Mami, to som ja!“

Nijaká odpoveď – iba odsúvanie zástrčiek na dverách. Sluchom, ktorý mu nadmieru scitlivel, vnímal mamine kroky, jej dych, ale mlčala. Aj cez drevo dverí zavetril štiplavý pach strachu. „Mami!“ Zlomil sa mu hlas. „Mami, to je na smiech! Pust ma dnu! To som ja, *Simon!*“

Dvere sa zatriasli, akoby do nich koplá. „Choď preč!“ Hlas mala drsný, znetvorený hrôzou. „Ty vrah!“

„Ja nezabíjam ľudí.“ Simon sa oprel čelom o dvere. Vedel, že by ich mohol vykopnúť, ale čo z toho? „Už som ti povedal. Pijem len zvieraciu krv.“

„Zabil si môjho syna,“ odvetila. „Zabil si ho a na jeho miesto si dal netvora.“

„*Ja som tvoj syn...*“

„Máš jeho tvár a hovoríš jeho hlasom, ale nie si on! Nie si Simon!“ Hlas zvýšila do vresku. „Odíď od môjho domu, lebo ťa zabijem, ty netvor!“

„Becky,“ povedal. Tvár mal celú zmáčanú. Priložil si na ňu ruky, a keď ich odtrhol, boli sfarbené – slzy mal krvavé. „Čo si povedala Becky?“

„*Nepribližuj sa k sestre!*“ Simon začul znútra hrmot, akoby sa niečo prevrátilo.

„Mami,“ zavolať opäť, no tentoraz nie zvýšeným hlasom. Vyšlo to z neho ako chrapľavý šepot. V ruke mu začalo pulzovať. „Musím to vedieť – je tam Becky? Mami, otvor. Prosím ťa...“

„*Nepribližuj sa k Becky!*“ Mama cúvala od dverí. Kuchynské dvere zaškrípali, ten zvuk si nemohol zmýliť, a potom pod jej

nohami zapraskalo. Zvuk otvárajúcej zásuvky. Predstavil si nôž, ktorý z nej mama vyťahuje.

Lebo ťa zabijem, ty netvor!

Pri tejto predstave v ňom heglo. Ak naňho zaútočí, ožije jeho Znamenie. Zničí ju, ako zničilo Lilith.

Spustil ruku a pomaly cúval, potkol sa o schody, cúval ďalej po chodníku, až narazil chrbtom do jedného z veľkých stromov, ktoré tienili štvrt'. Tam ostal stáť, hľadiac na dvere domu, poznačené a znetvorené symbolmi maminej nenávisti k nemu.

Nie, pripomenul si. Nie je to nenávisť k nemu. Myslí si, že je mŕtvy. Nenávidí čosi, čo neexistuje. *Nie som to, čo si myslí, že som.*

Nevedel, ako dlho tam stál s bezmocným pohľadom v očiach, keď mu vo vrecku kabáta zavibroval mobil.

Automaticky poň siahol a všimol si, že obrazec vygravírovaný na *mezuzě* na dverách – prepletené Dávidove hviezdy – má vypálený do dlane. Prehodil si mobil do druhej ruky a priložil si ho k uchu. „Áno?“

„Simon?“ Bola to Clary. Jej hlas znel zadychčane. „Kde si?“

„Doma,“ odvetil a odmlčal sa. „Teda u mamy,“ opravil sa. „Prečo nie si v Inštitúte? Všetci sú v poriadku?“

„Veď práve to je to,“ povedala. „Hneď ako si odišiel, zo strechy, kde mal byť Jace, prišla Maryse. Nikto tam nebol.“

Simon sa pohol. Ani si to neuvedomil a vykročil ako mechanická bábka po ulici k zastávke metra. „Ako že tam nikto nebol?“

„Jace bol preč,“ vysvetlila. Z jej hlasu vycítil napätie. „A takisto Sebastian.“

Simon zastal v tieni stromu s holými konármi. „Ale Sebastian bol mŕtvy. Je mŕtvy, Clary...“

„Tak mi vysvetli, prečo tam nie je jeho telo. Lebo tam nie je.“ Hlas sa jej napokon zlomil. „Nie je tam nič, iba veľa krvi a roztrieštené sklo. Obaja sú preč, Simon. Jace je preč...“

Prvá časť
Niet zlého anjela

Láska je známa. Láska je diabol. Niet zlého anjela, iba Láska.
William Shakespeare: Márna lásky snaha

O DVA TÝŽDNE

I

POSLEDNÁ RADA

„Čo myslíš, koľko ešte potrvá, kým vynesú verdikt?“ spýtala sa Clary. Nemala potuchy, ako dlho už čakajú, ale pripadalo jej to ako večnosť. V Isabellinej čierno-ružovej izbe neboli hodiny, iba hĺby šatstva, kopy kníh, hromady zbraní, toaletný stolík zaprataný ligotavými mejkapmi, použitými štetcami a otvorené zásuvky, z ktorých trčali čipkované nohavičky, priliehavé pančuchové nohavice a operené boa. Dýchala z toho istá estetika filmu *La Cage aux Folles*, no Clary v tom trblietavom zmätku prežila za posledné dva týždne toľko času, že ju to už pomaly upokojovalo.

Isabelle stála pri okne v náručí s Churchom, ktorého roztržito hladkala. Kocúr ju pozoroval zlovestnými žltými očami. Vonku naplno zúrila novembrová búrka, do okien bil dážď ako priezračná farba. „Už nie dlho,“ odvetila Isabelle pomaly. Nemala mejkap a bez neho vyzerala mladšia a jej tmavé oči väčšie. „Ešte takých päť minút.“

Clary, sediaca na Isabellinej posteli medzi hromadou časopisov a hrkotajúcou hrbou serafských dýk, sťažka preglgla trpkú chuť. *Hneď sa vrátim. Päť minút.*

To bolo posledné, čo povedala chlapcovi, ktorého milovala nadovšetko na svete. Teraz jej blysko myslou, že to môže byť aj to posledné, čo mu kedy povedala.

Tá chvíľa jej ostala jasne vrytá do pamäti. Strešná záhrada. Krištáľová októbrová noc, ľadovobiele hviezdy planúce na bezmračnej čiernej oblohe. Dlažobné kamene pošpinené čiernymi runami a poprúvané ichorom a krvou. Jaceove ústa primknuté k jej ústam, jediné teplo v tom mrazivom svete. Jej ruka zvierajúca morgensternovský prsteň na krku. *Láska, ktorá pohne slnkom a všetkými hviezdami.* Obzerá sa naňho, chce sa naňho ešte pozrieť, keď ju odváža výťah. Vo vestibule sa pridala k ostatným, objala mamu, Lukea, Simona, no kus z nej ako vždy ostával s Jaceom, vznášal sa nad mestom na tej streche, iba oni dvaja v celom studenom a elektrinou rozžiarenom meste.

Do výťahu nastúpili Kadir a Maryse, šli na strechu za Jaceom pozrieť si zvyšky Lilitinho rituálu. Po desiatich minútach sa vrátila Maryse sama. Keď sa otvoril výťah a Clary zbadala jej tvár – bielu, zovretú, panickú – hneď vedela, čo sa stalo.

To, čo sa odohrávalo ďalej, jej pripadalo ako vo sne. Dav Tieňolovcov vo vestibule sa nahnul k Maryse. Alec sa odtrhol od Magnusa a Isabelle vyskočila na nohy. Tmu presekávali výbuchy bieleho svetla ako tiché explózie fotografických bleskov na mieste činu, keď jedna za druhou vzbĺkali do tmy serafské dýky. Clary sa tísila dopredu a počula útržky toho, čo sa stalo – strešná záhrada je prázdna, Jace je preč. Sklená rakva, v ktorej bol Sebastian, roztrieštená. Všade sa povalujú črepiny. Z piedestálu, na ktorom stála, steká krv, ešte čerstvá.

Tieňolovci rýchlo zbúchali novú stratégiu, rozptýlili sa a prehľadávali okolie budovy. Bol tam Magnus, ruky mu modro sršali. Obrátil sa ku Clary a spýtal sa, či má niečo, pomocou čoho by mohli Jacea vystopovať. Otupene mu podala morgensternovský prsteň a utiahla sa do kúta, aby zavolala Simonovi. Len čo dohovorila, ozval sa nad ruchom a vravou zvučný hlas ktoréhosi Tieňolovca. „Vystopovať? To sa dá, len ak žije. Pri toľkej krvi je nepravdepodobné, že...“

To bola posledná kvapka. Dlhodobé podchladenie, vyčerpanosť a šok si vyžiadali svoju daň. Clary cítila, ako sa jej podlamujú kolená. Ešte kým klesla na dlážku, zachytila ju mama. Potom všetko stmavlo, rozmazalo sa. Prebrala sa na druhý deň ráno v posteli u Lukea, sadla si, akoby ju vystrelilo, srdce jej tĺklo ako zvon a bola presvedčená, že to všetko bol iba zlý sen.

Vymotala sa z postele a blednúce modriny na rukách a nohách jej napovedali niečo iné a rovnako chýbajúci prsteň. Hodila si na seba džínsy a mikinu a dotackala sa do obývačky, kde zastihla Jocelyn, Lukea a Simona. Sedeli s vážnymi výrazmi na tvárach. Ani sa nemusela spýtať, ale slová jej vyklzli z úst: „Našli ho? Vrátil sa?“

Jocelyn vstala. „Drahá moja, ešte je nezvestný...“

„Ale nie mŕtvy. Jeho telo nenašli?“ Bezvládne dosadla na pohovku vedľa Simona. „Nie – nie je mŕtvy. *Viem to!*“

Pamätala sa, ako ju Simon držal za ruku, kým jej Luke hovoril, čo vedia – že Jace zmizol a takisto Sebastian. Zlým znamením bolo, že krv, ktorú našli na piedestáli, patrila Jaceovi. Dobrým zase, že jej bolo menej, ako sa sprvu nazdávali. Bola zmiešaná s vodou z rakvy, čo vyvolalo dojem, že jej je oveľa viac, než jej v skutočnosti bolo. Podľa toho pokladali za celkom možné, že prežil, nech sa mu stalo čokoľvek.

„Ale čo sa mu stalo?“ naliehala Clary.

Luke pokrútil hlavou. Modré oči mal vážne. „To nikto nevie, Clary.“

Mala pocit, akoby jej do žíl vrazila namiesto krvi ľadová voda. „Chcem pomôcť. Chcem niečo urobiť. Nemôžem tu len tak sedieť, keď je Jace nezvestný.“

„S tým si nerob starosti,“ povedala Jocelyn stiesnene. „Chce s tebou hovoriť Sesia.“

Clary vstala a v kĺboch a šlachách jej zapukal neviditeľný ľad. „Dobre. Poviem im všetko, čo chcú vedieť, ak nájdu Jacea.“

„Povieš im všetko, čo chcú, lebo majú Meč smrteľníkov.“ Do Jocelininho hlasu sa vkradlo zúfalstvo. „Och, Clary moja, je mi to tak ľúto!“

A teraz po dvoch týždňoch svedectiev, po vypočutí nespočetných svedkov, po tom, čo aj desať ráz držala v rukách Meč smrteľníkov, sedí v Isabellinej izbe a čaká na výrok Sesie o jej osude. Stále sa jej mimovoľne vracal pocit, ktorý mala, keď držala Meč smrteľníkov. Bolo to, akoby sa jej do pokožky zarývali drobučké rybárske háčiky a ťahali z nej pravdu. S mečom v rukách kľačala v kruhu Hovoriacich hviezd a počula vlastný hlas, ktorý hovoril Sesii všetko – ako Valentine povolal anjela Raziela a ako zbavila Valentina moci nad ním, keď prekryla v piesku jeho meno a napísala tam svoje. Povedala, ako jej Anjel ponúkol splniť jedno želanie a ona si želala oživiť Jacea. Povedala, ako sa Lilith zmocnila Jacea a ako plánovala použiť Simonovu krv na oživenie jej brata Sebastiana, ktorého Lilith pokladala za svojho syna. A ako s Lilith skoncovalo Simonovo Kainovo znamenie a ako sa nazdávali, že je mŕtvy aj Sebastian a že už nie je hrozbou.

Clary vzdychla a otvorila mobil, aby sa pozrela, koľko je hodín. „Sú tam už hodinu,“ poznamenala. „Je to normálne? Alebo je to zlé znamenie?“

Isabelle pustila Churcha, ktorý zamraučal. Prešla k posteli a sadla si vedľa Clary. Vyzerala ešte štíhlejšia ako zvyčajne – podobne ako Clary, aj ona za posledné dva týždne schudla –, no bola stále elegantná, ako vždy v čiernych obťahnutých nohavičiach a vypasovanom sivom zamatovom tope. Okolo očí mala rozmazanú maskaru, takže každý iný by vyzeral ako sova, no jej to dodávalo vzhľad francúzskej filmovej hviezdy. Pohodila rukami s elektrumovými náramkami, ktoré melodicky zacengotali. „Nie, nie je to zlé znamenie,“ povedala. „Znamená to len toľko, že je toho veľa, o čom musia hovoriť.“ Pokrútila si na prste lightwoodovským prsteňom. „Nič sa ti nestane. Zákon si neporušila. To je najdôležitejšie.“

Clary vzdychla. Ead v jej žilách nemohol roztopiť ani dotyk Isabellinoho teplého pleca. Vedela, že prísne vzaté nijaký zákon neporušila, no vedela aj to, že Sesia sa na ňu veľmi hnevá. Tieňolovci majú zakázané oživovať mŕtvych. To môže iba Anjel. No jednako požiadať o Jaceovo oživenie bolo čosi také neslýchané, že sa s Jaceom dohodli, že o tom nikomu nepovedia.

Teraz to bolo vonku a Sesiú to šokovalo. Clary vedela, že ju chcú potrestať, ak už nie pre iné, tak pre katastrofálne dôsledky, aké mala jej voľba. Na jednej strane aj chcela, aby ju potrestali. Nech jej zlámu kosti, vytrhajú nechty, nech sa jej Mlŕkvi bratia zakorenia v hlave svojimi myšlienkami ostrými ako nože. Hoci aj taký diabolský obchod – jej bolesť za Jaceov návrat. Pomohlo by jej to prekonať pocit viny, že ho nechala na streche, hoci Isabelle a ostatní jej sto ráz opakovali, aby nebola smiešna – všetci si mysleli, že mu tam vôbec nič nehrozí, a keby tam bola Clary zostala, podľa všetkého by aj ona bola teraz nezvestná.

„Nechaj to tak,“ povedala Isabelle. Clary v prvej chvíli nebolo jasné, či to nepatrí kocúrovi. Church robil to, čo vždy – ležal na chrbte so všetkými labkami dohora a robil sa, že je mŕtvý,